

Sygn. akt III AUa 710/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górska
Sędziowie:	SSA Anna Polak (spr.) SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Karolina Popowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2016 r. w Szczecinie

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 czerwca 2015 r. sygn. akt VI U 1103/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od J. D. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt III AUa 710/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił J. D. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ łączny udokumentowany okres ubezpieczenia wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 32 lata, 8 miesięcy i 7 dni, w tym 4 lata, 11 miesięcy i 6 dni okresu pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od decyzji organu rentowego, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i wskazał, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze w trakcie zatrudnienia w Zakładzie (...) od 1 lutego 1989 r. do

29 listopada 1991 r. na stanowisku ślusarz – spawacz (2 lata, 9 miesięcy i 29 dni) oraz w (...) Spółka z o.o. od 1 sierpnia 1992 r. do 31 sierpnia 1993 r. (1 rok i 1 miesiąc).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując argumentację, jak w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie J. D..

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

J. D., urodzony (...), nie był członkiem OFE. Na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnił 32 lata 8 miesięcy i 7 dni okresów ubezpieczenia, w tym 32 lata 4 miesiące i 4 dni okresów składkowych oraz 4 miesiące i 3 dni okresów nieskładkowych. Od 25 czerwca 2009 r. ubezpieczony korzysta z prawa do świadczenia przedemerytalnego. Decyzją z dnia 3 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., po rozpoznaniu wniosku z dnia 10 listopada 2011 r., odmówił J. D. prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż łączny udokumentowany okres ubezpieczenia wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 32 lata, 8 miesięcy i 7 dni, w tym 4 lata, 11 miesięcy i 6 dni okresu pracy w szczególnych warunkach z tytułu zatrudnienia w Stoczni (...) S.A. od 24 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r. jako monter kadłubów okrętowych. Składając odwołanie od powyższej decyzji wnioskodawca wskazał, iż zgodnie z dostarczonymi przez niego świadectwami pracy pracował w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze w (...) klasy w okresie od 1 sierpnia 1968 r. do 31 maja 1969 r. na stanowisku ślusarza, w Stoczni (...) w okresie od 6 sierpnia 1969 r. do 4 lipca 1970 r. na stanowisku montera kadłubów okrętowych, w Stoczni (...) w okresie od 29 sierpnia 1970 r. do 31 stycznia 1989 r. na stanowisku montera kadłubów okrętowych, samodzielnego instruktora szkolenia zawodowego oraz ślusarza, ślusarza-spawacza oraz w Stoczni (...) S.A. w okresie od dnia 24 września 1993 r. do 15 sierpnia 2002 r. na stanowisku montera kadłubów okrętowych na wydziale produkcyjnym. Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VIU 1050/12 oddalił odwołanie ubezpieczonego jako nieuzasadnione. W powyższej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od dnia 6 sierpnia 1969 r. do dnia 4 lipca 1970 r. J. D. zatrudniony był w Stoczni (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera kadłubów okrętowych, co stanowi 10 miesięcy i 29 dni pracy w warunkach szczególnych. W trakcie zatrudnienia w Stoczni (...) od dnia 29 sierpnia 1970 r. do 31 stycznia 1989 r. ubezpieczony w okresie od 29 sierpnia 1970 r. do 28 lutego 1975 r. wykonywał prace montera kadłubów okrętowych, co dało łącznie 4 lata, 6 miesięcy i 2 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. W okresie od dnia 24 września 1993 r. do 15 sierpnia 2002 r. ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku montera kadłubów okrętowych w Stoczni (...) na stanowisku montera kadłubów okrętowych bezpośrednio przy budowie statków morskich w stoczni (wykaz A, dział III poz. 90 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r.). Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt VIU 1050/12 ustalił, iż na dzień 1 stycznia 1999r. wnioskodawca udowodnił 10 lat, 4 miesiące i 6 dni pracy w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt III AUa 839/12 Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację ubezpieczonego.

W dniu 10 marca 2014 r. ubezpieczony ponownie złożył w ZUS wniosek o emeryturę. W okresie od dnia 1 sierpnia 1968 r. do 31 maja 1969 r. J. D. zatrudniony był w (...) Klasy w J. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku rzemieślnika. W trakcie zatrudnienia ubezpieczony pracował jako ślusarz wykonując prace przy naprawie taboru kolejowego. W dniu 30 lipca 2012 (...) S.A. (...) Biuro Zarządu Archiwum (...) w W. Zamiejscowy Wydział we W. zaświadczyło, iż J. D. był zatrudniony w (...) na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy jako rzemieślnik w (...) klasy w J.. Jednocześnie wskazano, iż okres zatrudnienia na kolei od 1 sierpnia 1968 r. do 31 maja 1969 r. (10 miesięcy) jest okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu postanowień przepisów § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w Szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W okresie od dnia 1 lutego

1989 r. do 29 listopada 1991 r. J. D. był zatrudniony u Z. Z. w firmie (...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku ślusarz-spawacz. W trakcie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał prace spawalnicze (spawanie skrzynek podtrzymujących anteny satelitarne), a także prace ślusarskie. W okresie od dnia 1 sierpnia 1992 r. do 31 sierpnia 1993 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w S. na stanowisku ślusarz – spawacz. W trakcie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał naprzemiennie prace spawalnicze (spawanie skrzynek podtrzymujących anteny satelitarne) oraz prace ślusarskie.

Sąd Okręgowy powołując się na art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej: rozporządzenie) uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że poza sporem pozostawał fakt, że J. D. osiągnął wiek emerytalny uprawniający go do skorzystania z wcześniejszej emerytury i nie był członkiem OFE. Istotą sporu zaś pozostawało ustalenie, czy na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada wymagany 15 – letni okres zatrudnienia w szczególnym charakterze uprawniający do otrzymania emerytury w obniżonym wieku.

Sąd I instancji zaznaczył, że związany był ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie VI U 1050/12 w zakresie zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia J. D. w: Stoczni (...) od dnia 6 sierpnia 1969 r. do dnia 4 lipca 1970 r. i od 29 sierpnia 1970 r. do 28 lutego 1975 r. oraz w Stoczni (...) od 24 września 1993 r. do 31 grudnia 1998 r., w trakcie których to okresów ubezpieczony był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych na stanowisku montera kadłubów okrętowych bezpośrednio przy budowie statków morskich w stoczni w wymiarze 10 lat, 4 miesięcy i 6 dni. W niniejszym postępowaniu, kwestionując prawidłowość decyzji organu rentowego, ubezpieczony żądał zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) w J., w Zakładzie (...) od 1 lutego 1989 r. do 29 listopada 1991 r. na stanowisku ślusarz – spawacz (2 lata, 9 miesięcy i 29 dni) oraz w (...) Spółka z o.o. od 1 sierpnia 1992 r. do 31 sierpnia 1993 r. (1 rok i 1 miesiąc).

W ocenie Sądu I instancji, należało za okres pracy w szczególnych warunkach uznać okres zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 1 sierpnia 1968 r. do 31 maja 1969 r. w (...) klasy w J. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku rzemieślnika wykonującego prace ślusarskie przy naprawie taboru kolejowego. Sąd meriti zaznaczył, że w świetle § 4 ust. 3 rozporządzenia z 7 lutego 1983r. do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin. Za nieuzasadnione Sąd Okręgowy uznał natomiast żądanie skarżącego dotyczące uznania za pracę w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w firmie (...) oraz w spółce (...). Sąd orzekający nie dał wiary zeznaniom skarżącego i przesłuchanych w sprawie świadków, jakoby we wskazanych zakładach pracy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza. Sąd Okręgowy podkreślił, że składając odwołanie od decyzji ZUS z dnia 3 stycznia 2012 r. wnioskodawca wskazał okresy pracy w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze nie wymieniając Zakładu (...), ani spółki (...), jako zakładów pracy w których świadczył prace w warunkach szczególnych. Ponadto podczas rozprawy w dniu 5 września 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt VI U 1050/12 ubezpieczony podał, że w powyższych zakładach wykonywał naprzemiennie prace spawacza i ślusarza. Powyższe, w ocenie Sądu meriti, pokrywało się ze świadectwami pracy, gdzie jako stanowisko ubezpieczonego wskazano ślusarza-spawacza, a także wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej. Sąd I instancji uznał również, że zeznania świadków złożone w tej sprawie nie mogły stanowić miarodajnej podstawy do ustalenia, że prace spawacza wykonywane były przez skarżącego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Złożone zostały po znacznym upływie czasu i były odmienne od zeznań samego ubezpieczonego i informacji zawartych w dokumentacji pracowniczej. Nadto z zeznań świadka E. wynikało, że 10% pracy ubezpieczonego nie polegało na spawaniu.

Z wyrokiem Sądu Okręgowego w całości nie zgodził się ubezpieczony. W wywiezionej apelacji wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku. W uzasadnieniu ubezpieczony podniósł, że w Zakładzie (...), w okresie od 1 lutego 1989 r. do 29 listopada 1991 r. oraz w (...) spółka z o. o. w okresie od 1 sierpnia 1992 r. do 31 sierpnia 1993 r., pracując na stanowisku ślusarz-spawacz, świadczył pracę w warunkach szczególnych. W ocenie skarżącego, świadkowie przesłuchiwani na okoliczność charakteru pracy w w/w zakładach, potwierdzili jego stanowisko. Ponadto w sprawie VIU 1050/12 świadek B. K., który razem z ubezpieczonym wykonywał pracę Samodzielnego Instruktora Zawodu, zeznał że otrzymał emeryturę w wieku obniżonym. Odnosząc się do swoich zeznań, apelujący sprecyzował, że jedynymi pracami ślusarskimi jakie wykonywał było cięcie grubych blach palnikiem, w dodatku po godzinach pracy. Również uznane za prace ślusarskie 10% czasu pracy ubezpieczonego, zostało błędnie zinterpretowane przez Sąd I instancji, gdyż ten czas to były przerwy, które należały się ubezpieczonemu z tytułu BHP i organizacji pracy.

Tak argumentując apelujący wniósł o zmianę wyroku i przyznanie prawa do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na pracę w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz od ubezpieczonego, kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja J. D. nie zasługiwała na uwzględnienie. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny podzielił zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720).

Analiza zarzutów zawartych w apelacji oraz dotychczasowego postępowania doprowadziła Sąd Apelacyjny do wniosku, że okolicznością sporną pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłanki konieczne do przyznania emerytury w wieku obniżonym, a w szczególności czy legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Mając na względzie treść apelacji należy zaznaczyć, że trafnie Sąd I instancji uznał, że okres zatrudnienia ubezpieczonego w okresie 1 sierpnia 1968 r. - 31 maja 1969 r. w (...) klasy w J., przy naprawie taboru kolejowego może zostać zaliczony jako okres pracy w warunkach szczególnych. Zgodnie bowiem z § 4 ust. 3 rozporządzenia, do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, zalicza się także okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin. Ubezpieczony przedstawiając świadectwo pracy niewątpliwie udowodnił, że w powyższym okresie pracował na kolei, a więc słusznym było uznanie tego okresu (10 miesięcy), za pracę w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można było jednak w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy uznać, że pracując w (...) oraz (...) J. D. świadczył stale i w pełnym wymiarze pracę w warunkach szczególnych na stanowisku spawacza.

Należy podkreślić, że ustalenie czy wykonywane obowiązki pracownicze były realizowane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze podlega ocenie na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.). Tylko bowiem praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach wymienionych w powyższym rozporządzeniu, wykonywana stale i w pełnym wymiarze uzasadnia skorzystanie z uprawnienia do wcześniejszej emerytury. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Przy tym, należy zaznaczyć, że prawo do wcześniejszej emerytury stanowi

odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi ono zostać udowodnione w sposób niezbity i niebudzący wątpliwości. Dlatego też, w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwnie (wyrok SA w Szczecinie z dnia 20 września 2012 r., sygn. III AUa 374/12, LEX nr 1223476).

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny uważa, że nie można za wystarczające uznać twierdzeń osób wykonujących z ubezpieczonym pracę ponad 20 lat temu w sytuacji, gdy sprzeciwia się im treść gromadzonych w przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego, a sporządzanych na bieżąco dokumentów. Z tych też przyczyn, choć świadkowie zeznawali na korzyść ubezpieczonego i ewidentnie mu sprzyjali, to z zeznań tych nie można było wysnuć wniosku, że w spornych okresach świadczył on pracę spawacza stale i w pełnym wymiarze. Nie można było przy tym dać wiary zeznaniom ubezpieczonego, że prace ślusarskie wykonywał wyłącznie po godzinach. Sam ubezpieczony bowiem nie przedstawił spójnej wersji zeznań, a kilkakrotnie je zmieniał, szczególnie mając na względzie zeznania złożone w sprawie o sygnaturze VIU 1050/12, gdzie stwierdził, że prace spawalnicze i ślusarskie wykonywał naprzemiennie. Choć niewątpliwie ubezpieczony wykonywał pracę spawacza w (...) oraz w (...) w spornych okresach, to zajmował się on też pracami ślusarskimi. Sąd Apelacyjny podkreśla, że do czynności związanych ze spawaniem (poz. 12 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia nie należą prace ślusarskie, montażowe i malarskie, jeżeli nie są one objęte procesem spawania, a co najwyżej stanowią etap przygotowania do tego procesu lub obejmują czynności wykończeniowe po jego zakończeniu (por. m.in. wyrok SN z dnia 15 grudnia 2011 r., II UK 106/11, LEX nr 1130389). Z załącznika do rozporządzenia, wykaz A, dział XIV, poz. 12, wynika, że nie chodzi tylko o samo spawanie jako czynność, lecz o prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowowodorowym, co niewątpliwie może dotyczyć też innych czynności, jednak tylko tych, które funkcjonalnie (przedmiotowo) łączą się z pracą przy spawaniu (tak: SN w wyroku z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, LEX nr 1130388, także: wyrok SN z dnia 29 stycznia 2008 r. I UK 192/07). W kontekście powyższego należało uznać, że praca ślusarza wykonywana naprzemiennie z obowiązkami spawacza uniemożliwia uznanie J. D. okresu zatrudnienia w tym charakterze do stażu pracy w warunkach szczególnych. Przy tym Sąd Apelacyjny podkreśla, że zeznania świadków Z. E., T. G. i A. K. wskazywały także na fakt świadczenia przez niego innych prac poza spawalniczymi.

W odniesieniu do dalszych zarzutów ubezpieczonego należy zaznaczyć, że sądy w postępowaniu o przyznanie świadczenia emerytalnego badają spełnienie warunków przez odwołującego się i jeżeli nie spełnia on wszystkich warunków to przyznanie świadczenia jest niedopuszczalne; sąd zaś nie bada na jakiej podstawie faktycznej prawo do świadczenia zostało przyznane innym osobom. Stąd też fakt przyznania świadczenia B. K. nie miał w rozpatrywanej sprawie większego znaczenia. Natomiast sprawę każdej z osób ubiegających się o wcześniejszą emeryturę należy oceniać w oparciu o ustalenia faktyczne dotyczące osoby ubiegającej się o świadczenie. Świadek B. K. mógł przecież pracować tylko jako spawacz i w innych zakładach pracy.

Podsumowując, Sąd Apelacyjny podkreśla, że ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego rozumowania. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko te uchybienia mogą być przeciwstawiane uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął to sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, LEX nr 50231). Sąd Okręgowy w Szczecinie przy ocenie dowodów nie naruszył zasad wskazanych powyżej. W pisemnym uzasadnieniu swego stanowiska Sąd I instancji jasno i logicznie przedstawił jakie dowody uznał za istotne i wiarygodne w sprawie, a jakim odmówił wiarygodności i dlaczego. Według Sądu Apelacyjnego ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy odpowiada zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, jest prawidłowa i czyni zadość przepisom

prawa. Z tych też przyczyn należało uznać, że ubezpieczony w toku postępowania nie wykazał, że świadczył pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze przez okres co najmniej 15 lat. Skoro nie została spełniona jedna przesłanka przyznania emerytury w obniżonym wieku, to z uwagi na konieczność spełnienia wszystkich przesłanek łącznie, okoliczność ta stanowiła podstawę do odmowy przyznania przedmiotowego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację J. D. (punkt 1)

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) (punkt 2).

SSA Urszula Iwanowska SSA Beata Górka SSA Anna Polak